

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Donato Carrisi
IL TRIBUNALE DELLE ANIME

Copyright © 2011 by Longanesi & C.

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00161-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Donato Karizi

LOVAC NA DUŠE

Prevela sa italijanskog
Kristina Lozo

Beograd, 2013.

*Ne postoje toliko strašni svedoci ili
toliko neumoljivi tužioci
kao što je savest u svačijoj duši.*
Polibije

7.37 H

Leš otvori oči.

Ležao je na krevetu, na leđima. Soba je bila bela, osvetljena dnevnim svetlošću. Na zidu, baš ispred njega, stajao je drveni krst.

Osmotrio je svoje ruke položene pokraj bokova na belim čaršavima. Kao da nisu pripadale njemu, kao da su bile tuđe. Podiže ruku – desnu – i držao ju je pred očima da bi je bolje pogledao. Tek tada je dotakao zavoje koji su mu pokrivali glavu. Bio je povređen, ali primeti da ne oseća bol.

Okrete se prema prozoru. Staklo mu uzvratila slabašan odraz. U tom trenutku stigao je strah. Pitanje ga je mučilo. Ali, više od toga, svest da ne zna odgovor.

Ko sam ja?

PET DANA RANIJE

0.03 H

Adresa je bila izvan grada. Zbog lošeg vremena i navigacije koja nije uspevala da pronađe put, bilo im je potrebno više od pola sata da stignu do usamljenog mesta. Da nije bilo upaljene ulične svetiljke na početku prilaznog puta, pomislili bi da tu niko ne stanuje.

Kola hitne pomoći nastaviše kroz zapušteni vrt. Rotaciona svetla probudiše iz tame statue nimfi prekrivene mahovinom i okrnjene Venere, koje ih pozdraviše u prolazu iskrivljenim osmesima i elegantnim i nedovršenim pokretima. Igrale su nepomične, samo za njih.

Stara vila ih dočeka poput sigurne luke usred oluje. Unutra nije bilo svetla. Vrata su, međutim, bila otvorena.

Kuća ih je očekivala.

Bilo ih je troje. Monika, mlada lekarka-internistkinja koja je te noći bila dežurna u hitnoj pomoći. Toni, profesionalni bolničar koji je iza sebe imao dugogodišnje iskustvo u hitnim intervencijama. I vozač, koji je ostao u kolima dok su ovo dvoje prkosili nevremenu uputivši se prema kući. Pre nego što su prešli prag, glasno pozvaše onoga ko tu živi.

Niko ne odgovori. Uđoše.

Ustajao miris, bledonarandžasto svetlo lampi u nizu iscrtavale su dugački hodnik tamnih zidova. Desno, stepenište je vodilo na gornji sprat.

U sobi na kraju hodnika naziralo se beživotno telo.

Pojuriše da mu pruže pomoć i nadoše se u salonu u kojem je nameštaj bio prekrivenim belim čaršavima, osim jedne pohabane fotelje, postavljene

na sredini sobe, tik ispred starinskog modela televizora. Zapravo, sve je u toj kući zaudaralo na staro.

Monika kleknu pored čoveka koji je ležao na podu i teško disao, pozivajući Tonija da joj priđe s priborom.

„Modar je“, konstatovala je.

Toni se uverio da su disajni putevi bili prohodni, potom mu postavi balon za reanimaciju na usta, a Monika mu baterijom proveri dužice.

Izgledalo je da ima najviše pedeset godina i bio je bez svesti. Nosio je prugastu pidžamu, kožne papuče i kućnu haljinu. Bio je zapuštenog izgleda, s višednevnom bradom i malo neurednom kosom. U jednoj ruci još je čvrsto držao mobilni kojim je pozvao broj hitne pomoći, žaleći se na jake bolove u grudima.

Najbliža bolnica bila je Đemeli. Kod hitnih slučajeva, dežurni lekar priključuje se osoblju prvih slobodnih kola hitne pomoći.

Zato je Monika bila tu.

Stočić je bio prevrnut, činiya polomljena, mleko prosuto i svuda rasuti biskviti i sve pomešano s mokraćom. Sigurno mu je pozlilo dok je gledao televiziju i izmokrio se. Klasika, pomisli Monika. Muškarac srednjih godina, koji živi sam, doživi infarkt i, ako ne uspe da zatraži pomoć, obično komšije pronađu telo kad počnu da osećaju smrad. Ali u toj osamljenoj vili to se nikad ne bi desilo. Ako nije imao bliskih rođaka, mogle su proći godine pre nego što bi neko primetio šta mu se dogodilo. U svakom slučaju, ličilo je na već viđenu scenu i ona se sažali nad njim. Bar dok mu nisu otkopčali gornji deo pidžame da primene masažu srca. Na grudima su bile ispisane reči.

Ubij me.

Lekarka i bolničar napraviše se da ništa nisu videli. Njihov zadatak bio je da spasu život. Ali od tog trenutka svaki pokret bio je primetno hitriji.

„Saturacija pada“, reče Toni pošto je proverio vrednosti pulsnog oksimetra. Vazduh mu nije stizao u pluća.

„Moramo da ga intubiramo, ili ćemo ga izgubiti.“ Monika uze laringoskop iz torbe i stade iza glave pacijenta.

Na taj način je oslobodila pogled bolničaru i primeti u njegovim očima iznenadni blesak. Uznemirenost koju nije uspevala da protumači. Toni je bio profesionalac obučen za svaku vrstu kriznih situacija, a ipak, nešto ga je uzdrimalo. Nešto što je bilo tik iza nje.

U bolnici su svi znali priču o mladoj doktorki i njenoj sestri. Niko o tome nije rekao ni reč, ali je ona primećivala kada su je gledali sažaljivo i brižno i pitali se u sebi kako neko može da živi s takvim teretom.

Lovac na duše

U tom trenutku bolničarev izraz lica je bio isti, ali sa više straha. Zato se Monika okrete načas i ugleda ono što je Toni video.

Roler koji je dolazio pravo iz pakla stajao je u uglu sobe.

Crvene boje, s pozlaćenim kopčama. Kao i njegov blizanac koji nije bio tu, već u nekoj drugoj kući, u nekom drugom životu. Moniki su uvek bile pomalo kič. Ipak, Tereza je tvrdila da su vintidž. I one su bile bliznakinje, tako da se Moniki učinilo da je videla sebe kada je telo njene sestre pronađeno na proplanku pored reke jednog hladnog decembarskog jutra.

Imala je samo dvadeset jednu godinu i zaklali su je.

Kažu da blizanci osećaju iste stvari, čak i kad su kilometrima udaljeni. Ali Monika nije verovala u to. Ona nije osetila nikakav strah ili opasnost dok su Terezu otimali jedne nedelje po podne, dok se vraćala s vožnje rolerima s drugaricama. Njeno telo pronađeno je mesec dana kasnije u istoj odeći u kojoj je nestala.

I taj crveni roler, koji je bio groteskni nastavak stopalu leša.

Šest godina je Monika čuvala taj roler i pitala se šta se desilo s drugim i da li će ga jednog dana ponovo pronaći. Koliko je puta samo pokušala da zamisli lik osobe koja ju je uzela? Koliko puta ga je tražila kod stranaca koje je sretala na ulici? S vremenom, to je postalo neka vrsta igre.

Možda se sada Monika nalazila pred odgovorom.

Pogledala je čoveka ispruženog ispod nje. Njegove ispucale i debeljuškaste ruke, dlake koje su mu virile iz nozdrva, fleku od mokraće na pantalonama između nogu. Nije izgledao kao monstrum, kao što je uvek zamišljala. Bio je od krvi i mesa. Obično ljudsko biće, i sa slabim srcem.

Toni je povratio iz misli. „Znam šta ti prolazi kroz glavu“, reče joj. „Možemo da prekinemo kad hoćeš. I da ostanemo i sačekamo da se desi ono što mora da se desi... Samo reci. Niko neće saznati.“

On je to predložio, možda zato što je video da okleva s laringoskopom na ivici zadihanih usta tog čoveka. Još jednom, Monika pogleda njegove grudi.

Ubij me.

Možda je to bila poslednja stvar koju su oči njene sestre videle dok ju je klao kao životinju. Ne topla reč utehe, koju bi trebalo da ima svako ljudsko stvorenje pre nego što zauvek napusti ovaj život. Tako je njen ubica hteo da se poigra s njom. I radovao se tome. Možda je i sama Tereza prizivala sopstvenu smrt kako bi se sve brže završilo. Besna, Monika snažno stisnu laringoskop, a zglobovi joj pobeše.

Ubij me.

Ta kukavica istetovirala je te reči na grudima, ali kada mu je bilo loše, pozvao je pomoć. Bio je kao i svi ostali. I on se plašio smrti.

Monika poče da prebira po sećanjima. Ko je poznavao Terezu, u njoj je video samo obmanjujući duplikat, statu iz muzeja voštanih figura, kopiju žala. Za njene je predstavljala ono što je njena sestra mogla da bude, a nikada neće biti. Gledali su je kako raste i u njoj tražili Terezu. Sada je Monika imala priliku da se istakne i oslobodi utvaru blizakinje koja je boravila u njoj. Lekar sam, podsetila se. Poželela je da pronade zrno sažaljenja za ljudsko biće ispruženo ispred nje, ili strah od više pravde, ili nešto što će ličiti na znak. Pa ipak, primeti da ne oseća ništa. Potom očajnički pokuša da probudi imalo sumnje, nešto što će je ubediti da taj čovek nema nikakve veze s Terezinom smrću. Ali, koliko god da je razmišljala, postojao je samo jedan razlog zbog kojeg je taj crveni roler bio tu.

Ubij me.

I u tom trenutku, Monika je shvatila da je već donela odluku.

6.19 H

Kiša je padala na Rim kao na žalosni pogreb. Dugačke senke obavijale su zgrade starog centra grada, povorku nemih fasada prepunih suza. Uličice, uvijene kao creva oko Trga Navona, bile su puste. Ipak, na nekoliko koraka od Bramanteovog dvorišta, izlozi starog *Kafea dela pače* prosipali su sjaj na ulicu.

Unutra su se nalazile stolice presvučene crvenim plišem, stočići od mermera sa zelenim žilicama, neorenesansne statue i stalni gosti – umetnici, pre svega slikari i muzičari, zabrinuti zbog te nedovršene zore. Ali i trgovci i antikvari koji čekaju da otvore svoje radnje duž ulice, i poneki glumac koji je, vraćajući se posle celovečernje probe u pozorištu, svratio na kapučino pre nego što ode na spavanje. Svi u potrazi za malo utehe zbog tog ružnog jutra, svi zaokupljeni razgovorom. Niko nije obraćao pažnju na dvojicu stranaca obučenih u crno, povijenih uz stočić ispred ulaza.

„Kako tvoje migrene?“, upita onaj što je delovao mlađe.

Ovaj drugi prestade jagodicama prstiju da prikuplja zrnca šećera oko prazne šoljice i instinktivno pređe preko ožiljka na levoj slepoočnici. „Ponekad ne mogu da spavam, ali rekao bih da je bolje.“

„Još sanjaš isti san?“

„Svake noći“, odgovori čovek podižući tamnoplave melanholične oči.

„Proći će.“

„Da, proći će.“

Nastalu tišinu prekide dugački zvižduk pare koji je ispustio aparat za espresso.

„Markuse, došao je trenutak“, reče mlađi čovek.

„Još nisam spreman.“

„Ne može se više čekati. S vrha me pitaju za tebe, nestrpljivi su da saznaju dokle si stigao.“

„Napredujem, zar ne?“

„Da, tačno je, svakog dana sve si bolji, i to me teši, veruj mi. Ali mnogo se čeka. Od tebe zavisi mnogo toga.“

„Ali ko se to toliko zanima za mene? Voleo bih da ih upoznam, da porazgovaram s njima. Ja poznajem samo tebe, Klemente.“

„Već smo raspravljali o tome. Nije moguće.“

„Zašto?“

„Zato što je oduvek tako bilo.“

Markus ponovo počeo da dodiruje ožiljak, kao što je činio svaki put kada je bio uznemiren.

Klemente se nagnu prema njemu, primoravajući ga da ga pogleda. „To je zbog tvoje bezbednosti.“

„Zbog njihove, hoćeš reći.“

„I zbog njihove ako baš hoćeš.“

„Moglo bi da bude neugodno. A to ne treba da se desi, je li tako?“

Markusov sarkazam nije naljutio Klementea. „Koji je tvoj problem?“

„Ja ne postojim.“

To reče sa bolno izmenjenim glasom.

„Činjenica da samo ja znam tvoje lice čini te slobodnim. Zar ne razumeš? Oni znaju samo tvoje ime i za sve ostalo se poveravaju meni. Tako da ne postoje granice tvojim ovlašćenjima. Ako ne znaju ko si, ne mogu da te ometaju.“

„Zašto?“, ponovi Markus glasnije.

„Jer bi onaj kog jurimo mogao i njih da ugrozi. Ako sve ostale mere propadnu, ako se prepreke pokažu beskorisnim, biće potreban neko da nadzire. Ti si njihova poslednja odbrana.“

U Markusovom pogledu blesnu izazov: „Odgovori na jedno pitanje... Postoje i drugi poput mene?“

Posle kratkog ćutanja, Klemente konačno odgovori: „Ne znam. Ne mogu to da znam.“

„Trebalo je da me ostaviš u onoj bolnici...”

„Ne govori mi to, Markuse. Nemoj da me razočaraš.”

Markus pogleda napolje, prema nekoliko prolaznika koji su u zatišju nevremena izlazili iz improvizovanih zaklona i nastavljali put. Imao je još mnogo pitanja za Klementea. O onome što se ticalo direktno njega, o onome što više nije znao. Čovek naspram njega bio je njegov jedini kontakt sa svetom. Štaviše, Klemente je bio sav njegov svet. Markus nikada ni sa kim nije razgovarao, nije imao prijatelje. Ali znao je mnogo toga što bi voleo da ne zna. O ljudima i o zlu koje čine. Tako užasne stvari da uzdrmaju svako poverenje, da zauvek zagade svako srce. Gledao je osobe oko sebe kako žive bez tog opterećujućeg saznanja i zavelo im je. Klemente ga je spasio. Ali njegovo spasenje podudaralo se s ulaskom u svet senki.

„Zašto baš ja?“, upita i dalje gledajući na drugu stranu.

Klemente se nasmeja: „*Psi su daltonisti*.” Tu rečenicu upotrebio bi svaki put. „Dakle, jesi li sa mnom?”

Markus se ponovo okrete prema svom prijatelju. Klemente skliznu rukom u kišni mantil prebačen preko naslona stolice. Uze kovrtu, spusti je na sto i gurnu je prema Markusu. Ovaj je uze i otvori je s pažnjom koja je obeležavala svaki njegov pokret.

Unutra su bile tri fotografije.

Na prvoj je bila grupa mladih na nekoj žurki na plaži. U prvom planu bile su dve devojke u kupaćim kostimima koje su nazdravljale s flašama piva ispred logorske vatre. Na drugoj fotografiji bila je samo jedna, sa skupljenom kosom i naočarima: smejala se, pokazujući iza sebe Palatu italijanskog naroda, ikonu neoklasicizma smeštenu u EUR-u.* Na trećoj fotografiji, ista devojka grlila je nekog čoveka i ženu, verovatno roditelje.

„Ko je to?“, upita Markus.

„Zove se Lara. Dvadeset tri godine. Studira u Rimu, ali nije odavde. Četvrta godina arhitekture.”

„Šta joj se dogodilo?”

„Upravo je to problem: niko ne zna. Nestala je pre skoro mesec dana.”

Markus se usredsredio na Larino lice, zaboravljajući glasove i sve ono što je bilo oko njega. Bila je tipična devojka iz provincije, koja se preselila u veliki grad. Veoma slatka, nežnih crta, bez šminke. Zamislio je da uvek nosi rep jer nije mogla da priušti frizera. Možda je išla kod frizera samo kad je odlazila kod roditelja, da bi uštedela. Odeća je predstavljala kompromis:

* *Esposizione Universale di Roma* – gradska četvrt izgrađena za potrebe Svetske izložbe 1942. (Prim. prev.)

nosila je farmerke i majice, da ne mora po svaku cenu da prati modu. Na njenom licu mogle su se nazreti neprospavane noći provedene nad knjigom, ili uz konzervu tunjevine, poslednji resurs studenata iz unutrašnjosti kada potroše mesečni budžet i nestrpljivo čekaju novi ček od mame i tate. Prvi put je daleko od kuće. Svakodnevno se bori s nostalgijom, obuzdavajući je snom da postane arhitekta.

„Pričaj mi.“

Klemente uze beležnicu, pomeri u stranu šoljicu kafe i poče da pregleda svoje beleške. „Na dan nestanka Lara je provela deo večeri s prijateljima u nekom lokalu. Oni su izjavili da je delovala smireno. Ćaskali su o uobičajenim stvarima, a potom, oko devet sati, rekla je da je umorna i da ide kući na spavanje. Dvoje njih – momak i devojka – odvezli su je do kuće i sačekali da uđe na kapiju.“

„Gde stanuje?“

„U jednoj staroj zgradi u centru.“

„Susedi?“

„Dvadesetak. Zgrada pripada univerzitetu koji studentima izdaje stanove. Larin stan je u prizemlju. Do avgusta ga je delila s jednom drugaricom koja je potom otišla, pa je tražila cimerku.“

„Dokle stižu tragovi koje imamo?“

„Njeno prisustvo u kući naredna dva sata potvrdila su nam zabeležena dva odlazna poziva s mobilnog: jedan u devet i dvadeset sedam minuta, drugi u deset i dvanaest minuta. Prvi je trajao deset minuta i bio je upućen majci, drugi najboljoj drugarici. U deset sati i devetnaest minuta, telefon je ugašen i više nije uključivan.“

Mlada konobarica prišla je stolu da pokupi šoljice. Namerno je odugovlačila kako bi im dala vremena da naruče još nešto. Ali ni jedan ni drugi samo su ćutali dok se nije udaljila.

Markus upita: „Kada je prijavljen nestanak?“

„Naredne večeri. Prijateljice, pošto je nisu videle na fakultetu, zvale su je celog dana, ali je odgovarala sekretarica. Oko osam uveče kucale su na njena vrata, ali niko nije odgovarao.“

„Šta policija misli?“

„Dan pre nestanka Lara je podigla četiri stotine evra sa računa, da bi platila stan. Ali nastojnik nije dobio taj novac. Prema majčinim tvrdnjama, iz ormana nedostaje nešto odeće i ranac. I nema ni traga od njenog mobilnog. Stoga policija podržava teoriju da se radi o dobrovoljnom odlasku.“

„Vrlo zgodno, rekao bih.“

„Znaš kako idu te stvari, zar ne? Ako se ne pojavi neki razlog da se boje najgorog, posle nekog vremena prestaju da traže. I čekaju.“

Možda da se pojavi leš, pomisli Markus.

„Devojka je imala normalan život, veliki deo vremena je provodila na fakultetu, uvek je viđala iste prijatelje.“

„Šta prijatelji misle o ovome?“

„Lara nije bila hirovita. Mada se u poslednje vreme promenila: izgledala je umorno i rasejano.“

„Nije imala dečka, simpatiju?“

„Prema listingu, nijedan poziv nije upućen nikom nepoznatom i niko nije pomenuo momka.“

„Internet?“

„Povezivala se iz biblioteke svoje katedre ili iz internet kafea blizu stanice. Ne postoji nijedan sumnjiv mejl u njenoj pošti.“

U tom trenutku, staklena vrata kafea širom se otvoriše i uđe novi gost. Nalet vetra prođe kroz prostoriju. Svi se okrenuše iznervirani, osim Markusa, uronjenog u misli. „Lara se vraća kući kao i svake večeri. Umorna je, kao što joj se često dešava u poslednje vreme. Njen poslednji kontakt sa svetom je u devet sati i devetnaest minuta, kada je ugasila telefon koji potom nestaje s njom i više neće biti uključen. Od tog trenutka ne znamo ništa. Nedostaje odeća, novac i ranac: zbog toga se policija opredeljuje za dobrovoljni odlazak... Izašla je iz kuće i nestala. Možda sama, možda s nekim. Niko je ne primećuje.“ Markus je netremice posmatrao Klementea. „Zašto bismo morali da mislimo da joj se dogodilo nešto loše? Zašto mi?“

Klementeov pogled govorio je za sebe. Došli su do suštine. *Anomalije*, na kraju krajeva, to je bilo ono što su tražili. Sićušne poderotine u normalnom. Male prepreke u logičnom nizu uobičajene policijske istrage. U tim beznačajnim nesavršenostima često se krilo nešto drugo. Prelaz prema drukčijoj, nezamislivoj istini. Njihov zadatak je tu počinjao.

„Lara nije izašla iz kuće, Markuse. Vrata su bila zaključana iznutra.“

Klemente i Markus uputiše se na lice mesta. Zgrada se nalazila u Ulici Koronari, nedaleko od Trga San Salvatore in Lauro, s malom crkvom iz petnaestog veka. Bilo im je potrebno nekoliko sekundi da uđu u stan u prizemlju. Niko ih nije primetio.

Čim je kročio u Larinu kuću, Markus počeo da gleda unaokolo. Najpre je osmotrio obijenu bravu. Da bi prišla stanu, policija je morala da razvali

ulazna vrata i nisu primetili lančić koji je bio otkaćen i sada je visio na okviru vrata.

Stan je imao najviše šezdeset kvadrata podeljenih na dva nivoa. Na prvom nivou je spojena prostorija obuhvatala kuhinju i dnevnu sobu. Uza zid je bio radni deo sa šporetom, iznad njega viseća kuhinja. Pored se nalazio frižider s raznobojnim magnetima, na kojem je stajala vaza s već uvelim ciklamama, zatim sto sa četiri stolice, a na sredini stola poslužavnik sa šoljicama i priborom za čaj. Dva troseda bila su u uglu ispred televizora. Na zidovima okrećenim u zeleno nisu bile normalne slike ili poster, već planovi poznatih zgrada iz celog sveta. Prozor je, kao i svaki iz tog stana, gledao na unutrašnje dvorište i bio zaštićen gvozdenom rešetkom. Tuda niko nije mogao da uđe ili izađe.

Markus je beležio pogledom svaki detalj. Ne rekavši ni reč, prekrstio se, što i Klemente odmah učini. Potom poče da se okreće po sobi. Nije samo gledao. Dodirivao je predmete, jedva prelazeći preko njih dlanom ruke, kao da je pokušavao da oseti ostatke energije, radio-signale, kao da su mogli da komuniciraju s njim i da mu otkriju ono što su znali i videli. Kao rašljari koji osluškuju zov vode skrivene u zemlji, Markus je ispitivao duboko i bezivotno ćutanje stvari.

Klemente ga je posmatrao, držeći se po strani da mu ne bi odvlačio pažnju. Nije primetio nikakvo oklevanje – izgledao je uzbuđen i koncentrisan. To je bila važna provera za obojicu. Markus će morati da dokaže sebi da je u stanju da obavlja posao za koji je bio obučen. Klemente će saznati da nije pogrešio u vezi s njegovim sposobnostima oporavka.

Vide ga kako se kreće prema dnu prostorije, gde su vrata sakrivala malo kupatilo. Kupatilo je bilo obloženo belim pločicama i osvetljeno neonskom lampom. Tuš-kada bila je smeštena između lavaboa i klozetske šolje. Tu je stajala i veš-mašina i polica za metle i deterdžente. Sa zadnje strane vrata bio je okačen kalendar.

Markus se vratio nazad i uputio se na levu stranu dnevne sobe: stepenište je vodilo na gornji sprat. Popeo se preskačući po tri stepenika i našao se na uskom odmoru ispred ulaza u dve spavaće sobe.

Prva je čekala novu cimerku. Unutra su se nalazili samo go dušek, fotelja i komoda.

Druga soba bila je Larina.

Roletne na prozorima behu podignute. U jednom uglu sto s kompjuterom i police prepune knjiga. Markus se približi i prstima pređe preko knjiga o arhitekturi. Potom dodirnu list s nedovršenim projektom mosta. Uze

jednu od olovaka iz držača i omirisa je, učini isto s komadom gumice, osećajući skriveno zadovoljstvo koje samo kancelarijski pribor može da pruži.

Miris je pripadao Larinom svetu, to je bilo mesto gde se osećala srećno. Njeno malo kraljevstvo.

Otvorio je vrata ormara i pomerio odeću okačenu na vešalice, od kojih su neke bile prazne. Tri para cipela poređana su na donjoj polici: dva para patika i salonke za posebne prilike. Ali bilo je mesta i za četvrti par, koji je nedostajao.

Krevet je bio proširen. Između jastučića virio je plišani meda. Sigurno je bio svedok Larinog života otkako je bila devojčica. Ali sada je ostao sam.

Na jedinom noćnom stočiću bio je ram za fotografije, Lara s roditeljima, i limena kutija u kojoj su se nalazili prsten s malim safirom, koralna narukvica i malo bižuterije. Markus bolje pogleda fotografiju. Prepoznao ju je kao jednu od onih koje mu je Klemente pokazao. Lara je na njoj nosila zlatni lančić s krstićem, ali u kutiji ga nije bilo.

Klemente ga je čekao u podnožju stepeništa i nešto kasnije vide ga kako silazi. „Dakle?“

Markus zastade. „Moguće je da su je oteli.“ Ali, u istom trenutku kada je izgovorio tu rečenicu, bio je potpuno siguran.

„Kako možeš to da tvrdiš?“

„Suviše je uredno. Kao da su odeća koja nedostaje i telefon koji ne možemo da nađemo samo scenografija. A onaj koji ju je postavio propustio je lanac kojim se vrata zatvaraju iznutra.“

„Ali kako je uspeo da...“

„Doći ćemo i do toga“, prekide ga Markus. Potom počne da se kreće po sobi pokušavajući jasnije da sagleda šta se dogodilo. Um mu je jurio vrtoglavo. Delići mozaika počеше da se slažu pred njegovim očima. „Lara je imala gosta.“

Klemente je znao šta se dešava. Markus je počinjao da se poistovećuje. To je bio njegov talenat.

Da vidi ono što je video nezvani gost.

„Došao je dok Lara nije bila kod kuće. Seo je na njen trosed, osetio mekoću njenog kreveta, preturao po njenim stvarima. Gledao je fotografije i prisvojio njena sećanja. Dotakao je njenu četkicu za zube, onjušio odeću tražeći njen miris. Pio je iz iste čaše ostavljene u sudoperi.“

„Ne pratim te...“

„Znao je kako da se kreće. Znao je sve o Lari, satnicu, navike.“

„Ali ovde ništa ne navodi na pomisao da je reč o otmici. Nema znakova fizičkog obračuna, niko u zgradi nije čuo viku ili da neko traži pomoć. Kako možeš to da tvrdiš?“

„Uzeo ju je dok je spavala.“

Klemente se spremao nešto da kaže, ali ga Markus preduhitri.

„Pomozi mi da nađem šećer.“

Iako nije baš razumeo šta mu prolazi kroz glavu, odlučio je da ga posluša. U visećim elementima iznad šporeta našao je teglu s natpisom ŠEĆER, a Markus je za to vreme na stolu pored pribora za čaj proverio posudu za šećer.

Obe su bile prazne.

Dugo su se gledali s tim predmetima u rukama. Između njih je vibrirala pozitivna energija. Ne može biti reč o čistoj slučajnosti. Markus nije hteo da nagađa. Imao je intuiciju koja je mogla sve da potvrdi.

„Šećer je najbolje mesto da se sakrije narkotik: prikriva mu ukus, a žrtva će ga sigurno uzimati redovno.“

„Lara je bila stalno umorna u poslednje vreme, tako su govorili i njeni prijatelji.“ Klemente se trgnu. Taj detalj menjao je sve, ali zasad nije mogao o tome da razgovara sa Markusom.

„Odvijalo se polako, nije bilo žurbe“, nastavi Markus. „I to nam dokazuje da je otmicar bio ovde i ranije, pre te noći. Zajedno s odećom i mobilnim, učinio je da nestane i šećer u kojem je bio narkotik.“

„Ali je zaboravio rajber na vratima“, dodade Klemente. Detalj koji je odudarao i raspršivao svaku teoriju. „Kuda je ušao, a pre svega, kuda su izašli zajedno?“

Markus ponovo pogleda unaokolo. „Gde smo?“ Rim je bio najveće naseljeno arheološko nalazište na svetu. Grad se razvijao u slojevima, bilo je dovoljno iskopati nekoliko metara da bi se došlo do tragova prethodnih epoha i civilizacija. Markus je dobro znao da se s vremenom i na površini život nataložio. Svako mesto krilo je mnoge priče i uvek više od jedne namene. „Čemu služi ovo mesto? Ne mislim sad, već inače: rekao si da je zgrada iz osamnaestog veka.“

„Bila je jedno od prebivališta markiza, Kostaldijevih.“

„Da. Plemići su bili na višim spratovima, a ovde su bile dvorišne radionice, šupe i štale.“ Markus dodirnu ožiljak na levoj slepoočnici. Nije uspevao da shvati odakle počinje to sećanje. Kako je mogao to da zna? Mnoge informacije zauvek su nestale iz njegovog sećanja. Druge su se neočekivano vraćale, donoseći sa sobom i neprijatno pitanje o njegovom poreklu. Postojalo

je mesto u njemu gde su određene stvari postojale, ali su ostajale skrivene. Povremeno su se pojavljivale, podsećajući ga na postojanje tog maglovitog mesta i činjenice da ga nikada neće naći.

„U pravu si“, reče Klemente.

„Zgrada je dugo imala tu namenu. Univerzitet ju je nasledio pre desetak godina i pretvorio je u stambenu zgradu.“

Markus se nagnu ka podu. Parket je bio od punog neobrađenog drveta. Daščice su bile uske. Ne, ovo nije u redu, reče u sebi. Ne obeshrabrivši se, uputi se prema kupatilu, a Klemente ga je pratio.

Uze kofu s police za metle, stavi je pod tuš i napuni dopola. Potom načini korak unazad. Klemente mu je bio iza leđa i još ništa nije shvatao.

Markus nagnu kofu i pusti da se voda izlije na pod. Barica se raširi ispod njihovih nogu. Ostali su da je posmatraju i čekali.

Posle nekoliko sekundi, voda poče da nestaje.

Izgledalo je kao mađioničarski trik, baš kao onaj gde devojka nestaje u kući zatvorenoj iznutra. Samo što je ovoga puta postojalo objašnjenje.

Voda je otekla.

Između dve pločice stvoriše se mehurići vazduha, sve dok nisu opisali savršen kvadrat. Svaka stranica bila je dužine oko metar.

Markus kleknu i vrhovima prstiju pređe preko pločica da bi otkrio pukotinu. Učini mu se da je uočio jednu. Podiže se tražeći nešto što će mu poslužiti kao poluga. Sa police uze metalne makaze. Bile su dovoljne da podignu taj kvadrat od pločica taman koliko je bilo dovoljno. Uvuče prste u otvor i otkri kameni otvor na podu.

„Čekaj, pomoći ću ti“, reče Klemente.

Skinuše poklopac s jedne strane, otkrivajući staro stepenište od travertina, koje se spuštalo nekoliko metara ka hodniku.

„Uljez je ovuda prošao“, izjavi Markus.

„Bar dva puta: kada je ušao i kada je otišao sa Larom.“ Potom uze malu baterijsku lampu koju je uvek nosio sa sobom, upali je i usmeri ka otvoru.

„Hoćeš li da siđeš dole?“

On se okrete prema Klementeu: „Imam li izbora?“

Držeći lampu u jednoj ruci, Markus siđe niz kamene stepenice. Kada je stigao do dna, shvatio je da se nalazi u tunelu koji prolazi ispod kuće, gubeći se u dva suprotna smeru. Pravi podzemni prolaz. Nije bilo jasno gde vodi.

„Je li sve u redu?“, upita ga Klemente koji je ostao gore.